

Autor: Radim Lhoták

Existuje snad někdo, kdo si dosud nevšiml, že ať volí pravicovou či levicovou stranu politických garnitur, nic významného se na způsobu vlády těchto představitelů lidové moci nezmění? Jak je potom možné, že lidé s takovou naivitou chodí k volebním urnám, aby každé volební období dosadili k moci stranu levicovou po té, co pravicová nesplnila jejich očekávání, a naopak?

Bez ohledu na nepochopitelnost důvodu, co dnes ještě vůbec lidi přivádí k volebním urnám, je nutné říci, že falešná představa o potřebném střetu myšlenek pravicového a levicového pojetí organizace státu stále ještě mnoho lidí udržuje v dichotomii politických iluzí. Politické soupeření pravice a levice v liberálních státech má již dávno za cíl pouze tyto iluze vytvářet, přitom hlavní iluzí, o kterou jde, je dojem občanů, že svým vyjádřením vůle ve volebním aktu se uplatňuje jejich demokratické právo k výkonu lidové moci.

Omyl! Vláda lidu je protimluv, stejně jako všechny demokratické pilíře moderního liberálního státu. Tento stát už nestojí ani na hliněných nohou, nýbrž bez nadsázky lze říci, že leží na znaku i s jeho loutkovými vládami svíjejícími se pod dvojím břemenem: Za prvé pod tlakem oligarchie zosobněné finančními magnáty a jejich systematickým rozkrádáním existenčních zdrojů prostých lidí i celých „demokratických států“, za druhé pod hysterickým imperativem vyčerpaných liberálů, jejichž omílání vyčpělých doktrín o lidských právech, humánním světě rovných příležitostí a svobodném trhu už není ani labutí píseň, nýbrž do uší bijící skřek hejna vyděšených strak.

Není jisté, zda stav dnešní populace je natolik uvědomělým souborem lidských hlav, jejichž mysl i cit pro spravedlnost by toužily po nějaké změně. Sociologické průzkumy ukazují spíše opak. Mysl většiny lidí je natolik zakonzervovaná v subjektivistické slepotě a zmanipulovaná sdělovacími prostředky, že o nějaké změně není schopná vůbec uvažovat. Pokud by ovšem k takové úvaze neočekávaným řízením osudu přece dospěla, měla by si uvědomit, že bez změny základního paradigmatu moderní společnosti to určitě nepůjde. Bůh suď, jakým

řízením ideologických fikcí, pomatenosti a lží došlo k tomu, že lidé mají ve svém podvědomí zasunuto kladné znaménko, jímž se označují dobré věci, u takových pojmů, jako jsou demokracie, právní stát, rovnoprávnost či volný trh.

Demokracie a vláda lidu

Vláda lidu není možná. Jak by vůbec mohla být možná? Jakže, lid má vládnout sám sobě? Nebo snad většina na základě demokratického principu hlasování vládne menšině? 51% občanů například ovládá zbývajících 49%? Až se poměr otočí, ovládaní začnou vládnout těm, kdo dosud vládli? V případě rovnosti hlasů potom nastane bezvládní? Absurdní.

Stejně tak nesmyslný je pojem demokracie, tolikrát skloňovaný a vyžadovaný. Hlasováním můžeme vyjádřit své ano nebo ne k nějaké otázce, hlasováním můžeme schválit či zavrhnout toho, kdo nám má vládnout, nikdy vyjádřit vládu jako takovou. Pokud hlasováním schvalujeme své vládcy, není to demokracie, ale aristokracie, protože hlasujeme pro toho, kdo se nám jeví nejlepší. Je-li tedy aristokracie vláda nejlepších, nutně se potom vkrádá otázka, zda prostá většina je tím pravým arbitrem, kdo je s to tyto nejlepší vůdce rozpoznat. Navíc má-li rozhodnout hlasováním, čili vyjádřit při výběru své ano či ne, musí jí být již někdo konkrétní předložen. Kdo ho tedy vybere jako vhodného kandidáta? Opět ona většinová masa ze svého středu? A jak to vůbec může provést? Rovněž absurdní představa. Z toho plyne, že i všeobecné hlasovací právo vztahující se na demokratický výběr výkonných vládců je protimluv.

V původním záměru parlamentního systému státní moci tvořily politické strany zákonodárny sbor, nikoliv výkonnou vládu. Jen za těchto podmínek se na ně mohlo vztahovat všeobecné hlasovací právo, jímž se vyjadřovalo většinové mínění lidu o tom, co má být zakotveno v zákonech a co nikoliv. Vládl panovník za pomoci horní sněmovny (senátu), do níž byli dosazováni zástupci konkrétních majetných stavů jako jejich přirozené autority. Volené politické strany neměly žádné oprávnění ani morální důvod vládnout. Dokonce zákony pouze předkládaly v návrhu, který musela schválit horní sněmovna a panovník. Jen tak mohl být realizován funkční stát s podílem lidu na jeho svrchované moci. Současná vláda politických stran je ryzí totalita samozvané a navíc zcela neodpovědné moci. To nemá nic společného s demokracií ani aristokracií. Jediný vhodný název, který se nabízí, je plutokracie, vláda zla zjevená sborem politických loutek.

Fikce právního státu

Dalším pojmem hodným zpochybnění je právní stát a jím deklarovaná vláda zákona a rovnost před zákonem. Jak je možné, aby vládl zákon sám o sobě? Jak je možné, aby zákon měřil všem stejně bez rozdílu? Samotná litera zákona má snad být zárukou vykonané spravedlnosti? To je zhola nemožné. Zákon bez lidských vykonavatelů je pouhý text bez jakékoliv síly. Jsou-li tedy výkonem spravedlnosti odpovědní lidé, soudci, nelze mluvit o vládě zákona, nýbrž o vládě těchto soudců. Základní argument zastánců vlády zákona je, že soudci rozhodují podle litery zákona, který stanoví moc politická. Pokud by se tak opravdu mělo dít, znamenalo by to, že zákon pamatuje na všechny možné situace, ke kterým může v životě lidí

dojít. V těchto situacích potom musí popsat všechny možné motivy či morální aspekty jednajících osob k tomu, aby předepsal, jak má soudce v takovém případě rozhodnout. Takový zákon je ovšem nemožný, protože zmíněných možností a situací je nekonečně mnoho. Zákon proto může stanovit pouze určité principy a abstraktní pravidla, podle kterých by se mělo odvíjet lidské jednání. O jaká pravidla jde?

Zákon by měl za prvé odrážet věčné pravdy vypovídající o povaze člověka, takový zákon je totéž co zákon Boží, či zákon přírody, chcete-li. Vše ostatní je již věcí zvykového práva, lidské zkušenosti a morálního kodexu platného v té které společnosti. Tyto věci nelze vyjádřit jednoznačným textem, nýbrž musejí být deklarovány v abstraktní rovině jako pouhé vodítko pro soudce, který je povolán k tomu, aby posoudil konkrétní jednání lidí, zda je v souladu s obecně přijatou zkušeností a morálním vědomím většiny lidí. Takový soudce musí být proto vysoce morální a zkušený jedinec, navíc by měl být váženou osobností v tom kterém společenství, kde uplatňuje své soudy o tom, co je spravedlivé a co nikoliv, aby jeho rozhodnutí mohla být v daném společenství přijata a respektována. Ve své podstatě tedy nejde o vládu zákona, ale o prosazování obecně přijatých pravidel chování autoritou soudce, který lidem nevládne, nýbrž pouze rozhoduje tam, kde dvě strany nenašly shodný pohled na danou věc a jsou tudíž ve sporu.

Současný zákon ovšem není vyjádřením spravedlnosti ani morálního soudu ve věcech lidského jednání, nýbrž souborem příkazů a zákazů, jimiž se má omezit svoboda lidí podle představy mocenských vrstev, jak má vypadat pořádek na vsi, dále pak přinutit občany odvádět státu daně, které budou použity opět podle představ nikým neomezených vládců, co je v zájmu státní moci a v zájmu veřejném. Vidíme, že zákon moderního státu je vyjádřením násilí tohoto státu vůči svým občanům. Spravedlnost a morální jednání lidí je v takovém zákoně až na poledním místě. Pokud tedy lze vůbec mluvit o právním státě, máme zde soudními úředníky vynucovaný administrativní předpis pro uplatňování násilí státu vůči občanům, a to ve prospěch těch, kdo ve skutečnosti vládou, nebo je jim přiznáno právo disponovat nějakou mocí. Jakápak je to spravedlnost? Jakápak vymahatelnost práva nezávislými soudy? Je tomu dost rozumět?

Podvod s názvem „volný trh“.

Nyní se podívejme, čím se projevuje ničím neomezený trh. Trh je původně místem směny, kde si svobodné osoby vyměňují výplody své práce a tvůrčí snahy. Nastolením volného trhu a jeho liberalizací došlo k tomu, že ničím neomezenou soutěží, při níž bylo odhlédnuto o všech etických pravidel jednajících osob na trhu, byla většina účastníků trhu zbavena své svobody, svých existenčních zdrojů i svého podílu na trhu, a stala se tak závislou na několika málo subjektech, které z této soutěže vyšli vítězně na základě práva silnějšího. Tyto subjekty potom ze zbytku populace učinili součástí trhu tím, že je podrobili trhu pracovních sil. Tak se z lidí stalo zboží, s nímž je obchodováno podobně, jako s lidmi na trhu otroků. Co je na takovém způsobu organizace ekonomické reprodukce společnosti dobrého, to opravdu nevím.

Jen tak je možné, že výtobytky vědecko-technické revoluce promítající se do obrovského

rozmachu výrobních sil si přivlastnila úzká skupina společenských elit. Tyto elity potom disponují neslýchanými finančními i hmotnými prostředky a zbytek populace udržují na životním minimu, aniž by ta mohla adekvátně z tohoto rozmachu výrobních sil těžit. Vrcholem všeho je asociální a zcela amorální lichva finančních oligarchů, kteří naprosto triviálním, stupidním a bezpracným způsobem kradou lidem i to málo, co si byli schopni s pomocí půjček nashromáždit, aby nežili ze dne na den v základním nedostatku, a rozkrádají i polovinu jejich příjmů ve formě odvodů státu tím, že tyto státy postupně zavedli do dluhových pastí. To vše je možné pouze díky propagandě, která tvrdí, že volný trh je schopen efektivně alokovat hodnoty ve prospěch všech. Ve skutečnosti jde o podvod, jímž se zotročuje, ožebračuje a znásilňuje většina populace za účelem nastolení nového feudálního pořádku, v němž nová buržoazie převezme žezla svých feudálních předchůdců na zcela nové bázi, při níž už nebude brán ohled na nikoho a z lidí se stane bezmocné a v moderních dobytčincích ujařmené stádo. Myslím, že není co dodat.

Závěr

Máme-li tedy dát odpověď na položenou otázku v nadpisu tohoto článku, nezbyvá než prohlásit: Vážení politici, strčte si své pravice i levice do kapes, a pokud je ve Vás ještě špetka morálního svědomí, v tichosti odejděte dřív, než lidé prohlédnou a začnou bojkotovat volby do parlamentu, nebo dají ve svém rozhořčení vzniknout dosud nevídané revoluční situaci. Je potom na intelektuálních elitách této společnosti, pokud ještě nějaké existují a jsou schopny se jednotit na společném postupu, aby navrhly změnu systému a vytvořily nové paradigma budoucí společnosti, jímž se napraví civilizační zlo i úpadek lidskosti liberální kostnice moderního světa.